

Pedro Mañas

David Sierra Listón

Anna KADABRA

Bruixots en bolquers

Estrella Polar

Anna
KADABRA

Bruixots en bolquers

Estrella Polar

Estrella Polar

Títol original: *Anna Kadabra. Brujos en pañales*

© del text: Pedro Mañas, 2023

© de les il·lustracions: David Sierra Listón, 2023

© de la traducció: Lara Estany, 2023

Disseny i maquetació: Endoradisseny

© d'aquesta edició: Edicions 62, S. A., 2023

Estrella Polar, Av. Diagonal, 662-664, 08034 Barcelona

www.estrellapolar.cat

info@estrellapolar.cat

Primera edició: juny del 2023

ISBN: 978-84-1389-558-1

Dipòsit legal: B. 9.860-2023

Imprès a Catalunya

La lectura obre horitzons, iguala oportunitats i construeix una societat millor.

La propietat intel·lectual és clau en la creació de continguts culturals perquè sosté l'ecosistema de qui escriu i de les nostres llibreries.

En comprar aquest llibre contribuïu a mantenir aquest ecosistema viu i en creixement.

A Grup62 agraiem que ens ajudeu a donar suport així a l'autonomia creativa d'autores i autors perquè puguin continuar desenvolupant la seva funció.

Adreceu-vos a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra. Podeu contactar amb CEDRO a través del web www.conlicencia.com o per telèfon al 91 702 19 70 / 93 272 04 47.

Et demanaré un favor: abans de seguir llegint, sacseja una mica el llibre, a veure si així marxa la ferum que encara inunda la meva habitació!

Ja sé què estàs pensant. Que vaig confondre el conjur *Perfum Infinit* amb el malefici *Pet Podrit d'Hipopòtam* o alguna cosa per l'estil.

Doncs no. En realitat, la culpa d'aquell tuf insuportable la tenia l'Otto.

Un moment, encara no t'he presentat el meu germà?!

L'Otto va néixer fa uns mesos. Té un somriure desdentegat, els ulls entremaliats i uns cabells igualets que els meus. Tothom diu que és una autèntica monada.

Però una monada que no sap fer RES!

Res, tret de plorar, gatejar, menjar...

i empudegar-ho tot. Un dia d'aquests li donaran el rècord mundial d'embrutar bolquers. Sembla una bomba fètida, però amb peücs.

És clar que, a un nadó, tot això se li pot perdonar.

El que de debò em molestava era que el meu germà no semblava tenir ni un bri de màgia.

Ho havia provat tot perquè l'Otto mostrés algun poder. Des de deixar-li la vareta fins a mullar-li el xumet en poció reveladora.

El xumet me l'havia escopit a un ull, i amb la vareta gairebé em treu l'altre. Potser no tenia màgia, però de punteria en tenia de sobres. Gairebé tanta com baves.

—Vinga, Otto —vaig somriure-li aquella tarda, després d'asseure'l al llit—. Fes alguna cosa màgica!

Ell em va mirar, encantat. Després va prémer les manetes, va treure la llengua... i va fer un pet amb la boca.

Tan bon punt va sentir-ho, el meu gat va enlairar-se com si fos un ratpenat.

Però espera, no et facis il·lusions. Qui feia levitar el Cosmo era el Marcus Pocus. El meu amic, que és molt bromista, havia tret la vareta sense que me n'adonés.

—Molt graciós —vaig grunyar, mentre rescatava el Cosmo del llum del sostre perquè deixés de miolar.

—No t'enfadis —va riure ell—. I deixa en pau el teu germà. És massa petit! Tu tampoc has sabut que tenies poders fins fa poc.

—Ja ho sé —vaig sospirar—. Però hi hauria d'haver com a mínim un senyal que indiqués

que és bruixot com jo. Tan sols vull saber-ho,
no que es posi a recitar conjurs!

Sobretot perquè l'únic que sabia dir era
«gugu», «gaga», «gogo» i coses per l'estil.

—Oblida't del pobre Otto —va insistir el meu amic—. I comença a pensar un pla per a aquesta nit!

Els meus pares havien convidat el Marcus a dormir aprofitant que sortien.

—El meu pla consisteix a roncar —vaig badallar. No era fàcil dormir amb un nadó a casa.

—No siguis avorrida —va respondre ell—. Avui fan una pel·li genial a la tele. Va d'una nena que ha de recórrer un laberint màgic per rescatar...

Jo vaig arrufar el nas. Però no perquè no m'agradés l'argument de la pel·lícula.

El problema era que l'Otto havia tornat a fer-se caca.

—Gugu! —va somriure ell, encantat per la proesa.